

1.

*Jeruzalem is gebouwd als een stad die wel
samengevoegd is.*

Psalm 122:3

Jeruzalem, een welgebouwde stad

De gebouwen

‘Dit is Jeruzalem, de hoofdstad van Israël, de enige stad ter wereld met zeventig namen van liefde en verlangen, de stad die in oude kaarten wordt weergegeven als het centrum van de wereld en nog steeds wordt aanbeden als een jonge bruid’, zo luidt de aanhef van de toeristische website www.goisrael.nl.

Het nog ongedeelde volk van Israël – ‘de stammen Israëls’ – is gekomen aan het einde van zijn optocht naar Jeruzalem. Het mag eindelijk de voeten zetten in de poorten van het heerlijke Jeruzalem. Wat heeft het daarnaar uitgezien en verlangd. Dat verlangen stijgt steeds hoger naarmate de stammen dichterbij Jeruzalem komen. In Psalm 121 zien we de feestgangers dichterbij komen. Ze krijgen de bergen van Sion in het zicht. Maar ze zijn er nog niet. Eerst komt de nacht, waarin ze zich neerleggen in het veld om te slapen, zich bewust van de bewarende hand van de Heere. Hun Bewaarder slaapt noch sluimert.

Als ze dan de volgende morgen bij Jeruzalem komen, stijgt hun vreugde ten top. Ze verblijden zich met allen die hen opwekken om in het huis van de Heere te gaan. En als ze dan hun ogen opheffen en ze zien de stad liggen met haar prachtige gebouwen, dan roepen

ze het elkaar toe: ‘Kijk toch eens! Hoe schoon is Jeruzalem! Hoe schoon zijn de gebouwen! Wel samengevoegd!’ Onze kanttekenaren schrijven erbij: ‘Dat is als een stad, die welgeordineerd en volmaakt is, hetzij dat men aanziet de gebouwen, hetzij dat men het bestuur of de religie aanziet.’

De huizen van Jeruzalem en haar paleizen liggen niet ordeloos door elkaar, alsof het een dorp of stad in haar geboorte is. Planmatig, in de juiste orde, naar de regels van de bouwkunst is de stad samengevoegd. Haar muren, poorten en torens zijn even hecht en sterk gebouwd als kunstvol aangelegd, om de stad te beveiligen en tegelijk te versieren. Van welke kant men de stad ook bekijkt, de aanblik brengt en houdt de feestgangers in verrukking. Jeruzalem overtreft al de andere steden van Israël.

Kan dat van het aardse Jeruzalem gezegd worden, dat het wel samengevoegd is? De stad is in het uiterlijke een bezienswaardigheid. Er is zeker sprake van bepaalde eenheid, doordat alle huizen zijn gebouwd met de zogenaamde Jeruzalemsteen. En als de zon erop schijnt, dan geeft dat de stad een prachtige aanblik.

Maar er is ook veel onordelijkheid. Het lijkt soms alsof men maar lukraak huizen en gebouwen heeft neergezet. Natuurlijk kunnen we het Jeruzalem uit de bloeitijd van Israël niet vergelijken met de huidige stad. De stad is nu veel groter en uitgestrekter en heeft buiten de Oude Stad, het historische centrum, veel kenmerken van een westerse stad, vooral het westelijk deel van Jeruzalem.

Ook ziet het er vandaag ongetwijfeld anders uit dan toen Robert Murray McCheyne in 1839 van zijn kameel afsteeg en voor het eerst de stad Jeruzalem zag. Stilzweigend, in gedachten verzonken, aanschouwde hij met zijn metgezellen met gretige blikken het wondervolle lijdensstoneel van hun Goddelijke Zaligmaker. Toen zij echter langs het oostelijke muurwerk gingen en de poort van Jaffa binnentraden, begrepen ze de woorden en waren geheel bereid ze over te nemen: ‘Is dit die stad waar men van zeide dat zij volkomen van schoonheid was, een vreugde der ganse aarde?’ (Klaagl. 2:15b). We lezen in de *Zendingsreis* van McCheyne: ‘Haar sombere muren, smalle en gladde straten, laag en slecht gebouwde huizen en het armoedige voorkomen der bevolking, niets bracht de luister der aloude dagen in herinnering. Weldra moesten wij echter vernemen, dat al

de bestanddelen van Jeruzalems roem en heerlijkheid thans nog in die wondervolle staat aanwezig zijn, die haar nog eenmaal zal doen worden “de stad des groten Konings”.

De stad van de grote Koning. Dat is het wat de Israëliet in Jeruzalem aantrok en wat zijn hart van ontroering deed trillen, als hij aan Jeruzalem dacht. Hoe blijkt dat wel uit het schreiend heimwee van hen die uit de nabijheid van Gods huis verdreven werden, zoals we dat horen uit de mond van de ballingen die zaten aan de rivieren van Babel. Zij weenden en uitten de ontroerende klacht: ‘Indien ik u vergete, o Jeruzalem, zo vergete mijn rechterhand zichzelf; Mijn tong kleeft aan mijn gehemelte, zo ik aan u niet gedenke, zo ik Jeruzalem niet verheffe boven het hoogste mijner blijdschap.’

Onze gedachten worden echter niet gevestigd op het aardse Jeruzalem, maar op het nieuwe Jeruzalem, de gemeente van God. Dat nieuwe Jeruzalem is op een steenrots gebouwd en de poorten der hel zullen haar niet overweldigen. Jeruzalem is wel samengevoegd. Het is een heerlijk beeld van de gemeente van God, van haar eenheid in de gemeenschap met Christus en met elkaar, samengevoegd door de band van de Heilige Geest. De eenheid van het lichaam van Christus wordt ons in dit beeld voorgehouden. Wat is het dan tot schande voor de leden van dat lichaam dat ze zo verstrooid en verdeeld zijn. Het hoofd van de gemeente, Christus, heeft in het Hoge priesterlijk gebed gebeden voor hen die door het gepredikte Woord in Hem geloven zullen: ‘Opdat zij allen één zijn, gelijkterwijs Gij, Vader, in Mij, en Ik in U, dat ook zij in Ons één zijn, opdat de wereld gelove dat Gij Mij gezonden hebt. En Ik heb hun de heerlijkheid gegeven, die Gij Mij gegeven hebt, opdat zij één zijn, gelijk als Wij één zijn’ (Joh. 17:21-22). Er zou van de Kerk een getuigenis uitgaan in de wereld en in ons land, als die kerk met één mond zou spreken en als degenen die op grond van Schrift en belijdenis in geestelijk opzicht één zijn, elkaar zouden vinden en de wereld zou getuigen: ‘Ziet, hoe lief dat ze elkaar hebben.’

Toch is het geestelijk Jeruzalem wel samengevoegd. Zoals de gebouwen van Jeruzalem de indruk gaven van orde, regelmaat en sterkte, zo is het ook met de gemeente des Heeren. Er zijn vaders en jongelingen in de genade. Er zijn moeders en zuigelingen. Er zijn er die als beginnenden op de levensweg met melk gevoed moeten worden.

Er zijn er die meer vaste spijzen behoeven. Onder hen zijn er die als een vuurbrand uit het vuur zijn gerukt

Hun eenheid vinden ze in Christus. Ze zijn in Hem één. Wel samengevoegd. 'Eén Heere, één geloof, één doop, één God en Vader van allen, Die daar is boven allen en door allen en in u allen' (Ef. 4:5,6). En als die verschillende leden van het lichaam van Christus door het geloof zien op de Persoon van de Middelaar, en de kracht van Zijn verdienste in hun hart mag worden ervaren, dan wordt het waar: 'Ik ben een vriend, ik ben een metgezel van allen die Uw Naam ootmoedig vrezen en leven naar Uw goddelijk bevel.'

Er is nog iets wat met dat wel samengevoegd te maken heeft. Van welke kant je Jeruzalem ook benadert, de stad biedt een schone aanblik. Het beeld van heerlijkheid en schoonheid dringt zich op bij het zien van de stad van de grote Koning. Het is het beeld van de heerlijkheid die het nieuwe Jeruzalem heeft in haar Hoofd Christus. Een hemelse en geestelijke heerlijkheid, die wij met ons verstand niet kunnen bevatten. Het is de heerlijkheid van het nieuwe Jeruzalem dat Johannes op Patmos uit de hemel zag neerdalen. Het is het nieuwe Jeruzalem, dat haar heerlijkheid ontvangt van de Koning der heerlijkheid.

In de overdenking van de welgebouwde stad Jeruzalem is het de moeite waard om ook naar de omgeving van die stad te kijken. Wat vinden we rondom de stad? Bergen. 'Rondom Jeruzalem zijn bergen; also is de HEERE rondom Zijn volk, van nu aan tot in der eeuwigheid' (Ps. 125:2). Waar dienen die bergen voor? Om de stad te beschermen tegen de vijanden. Vele keren is de stad aangevallen. Het heeft er menig keer toe geleid dat de stad werd verwoest. De bergen rondom Jeruzalem maakten het de vijand wel moeilijk om de stad aan te vallen, maar niet onmogelijk. De vijand doet wel verwoede pogingen om het geestelijke Jeruzalem aan te vallen, maar zal er niet in slagen om de stad te verwoesten. De vijand heeft het wel geprobeerd om de stad te verwoesten, maar het is hem niet gelukt. Op Golgotha klonk de overwinningsroep van de Koning van Jeruzalem: 'Het is volbracht.' De Zoon van God kwam om de vijanden van Jeruzalem te verslaan en Hij heeft hen verslagen. En al doet die vijand nog zoveel zieltogende pogingen om Jeruzalem te verwoesten, het zal niet gelukken, want 'eeuwig bloeit de gloriekoon op 't hoofd van Davids grote Zoon.'

Bent u, ben jij al als een levende steen ingevoegd in dat Godsgebouw? Als we later nog zullen spreken over de bewoners van de stad, dan zullen we zien dat het niet vele edelen zijn, niet vele machtigen. Maar de bewoners van die stad zijn armen van geest en die voor het Woord van God beven. Kent u, ken jij dat? Want de poort tot die stad is eng en de weg is nauw. Weinigen zijn er die dezelve vinden. Maar de poort is er en de weg is er. Het is een enge poort en een nauwe weg, omdat alleen Christus en Zijn gerechtigheid de poort tot de stad is en de weg vol is van verdrukking, zorg en moeite. Maar zie, Hij staat voor ons met uitgebreide armen: 'Ik ben de Weg, de Waarheid en het Leven.'

Lezen: Psalm 122

Zingen: Psalm 122:1